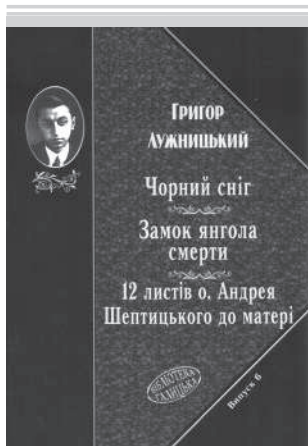

- вшануванню пам'яті письменника, літературознавця, мислителя і громадянина (Донецьк, 20–21 вересня 2001 р.). – Донецьк: Вид-во Донецького національного університету, 2001. – С. 203–209.
47. *Соловей О.* Кардіограма розуму і серця: епістолярна спадщина Василя Стуса // Актуальні проблеми української літератури і фольклору: науковий збірник. – Донецьк: Норд-Перс, 2008. – Вип. 12. – С. 45–51.
48. *Стус В.* Відкритий лист до І. Дзюби // Сучасність. – 1976. – № 11. – С. 84–86.
49. *Стус В.* Відкритий лист до Президії Спілки письменників України; Копія: Секретареві ЦК КПУ Ф. Д. Овчаренкові; Копія: Редакції журналу “Всесвіт // Сучасність. – 1969. – № 4. – С. 76–81.
50. *Стус В.* Вікна в позапростір: Вірші, статті, листи, щоденникові записи. – Київ: Веселка, 1992. – 262 с.
51. *Стус В.* Листи до сина. – Івано-Франківськ: Лілея-НВ, 2002. – 192 с.
52. *Стус В.* Таборовий зошит: Вибрані твори. – Київ: Факт, 2008. – 452 с.
53. *Стус В.* Твори: у 4 т. 6 кн. – Львів: Просвіта, 1994–1999. – Т. 6 (додатковий). – Кн. 2. Листи до друзів та знайомих. – 1997. – 263 с.
54. *Стус В.* Твори: у 4 т. 6 кн. – Львів: Просвіта, 1994–1999. – Т. 6 (додатковий). – Кн. 1. Листи до рідних. – 1997. – 495 с.
55. *Стус В.* Твори: у 4 т. 6 кн. – Львів: Просвіта, 1994–1999. – Т. 4. Повісті та оповідання. Незакінчені твори. Сценарії. Літературна критика. Заяви, публіцистичні листи та звернення. З таборового зошита. – 1994. – 545 с.
56. “Хто проти тиранії – встаньте”: [Листи В. Стуса до А. Лазоренка] // Голос України. – 1993. – 6 січ. – С. 13.
57. *Юрчишин-Біловус А.* Інтертекстуальні виміри міжлітературного діалогу Рільке – Бажан – Стус (на епістолярному матеріалі) // Вісник Львівського університету. Серія філологічна. – Львів, 2004. – Вип. 33: Теорія літератури та порівняльне літературознавство. – С. 246–252.

Отримано 5 лютого 2018 р.

м. Кам'янець-Подільський

Лужницький Г. Чорний сніг. Замок янгола смерти. 12 листів о. Андрея Шептицького до матері / упоряд. Н. Вівчарик. – Івано-Франківськ: Місто НВ, 2017. – 364 с. / серія “Бібліотека Галицька”. Вип. 6.

До видання творів українського письменника Григора Лужницького (1903 – 1990) увійшли збірка новел “Чорний сніг” (1928, Львів) та повісті “Замок янгола смерти” (1963), “12 листів о. Андрея Шептицького до матері” (1982), написані в діаспорний період творчості. Письменник вдало поєднував документальні джерела та художню вигадку, спричинився до розвитку в українській літературі новели настрою, історичної детективної повісті та ін. Уміщено також літературно-критичні матеріали, присвячені творчому доробку письменника. Зокрема, кожному із трьох розділів передують статті упорядниці книжки Н. Вівчарик: “Григор Лужницький як майстер малої прозової форми”, “Поетика детективних повістей Григора Лужницького”, “Художні особливості епістолярної повісті Григора Лужницького “Дванадцять листів о. Андрея Шептицького до матері”, а також наприкінці видання друкуються матеріали про творчість Г. Лужницького: “Григор Лужницький: штрихи до портрета” (В. Ящун, Л. Рудницький), “Художня проза Григора Лужницького-Полянча” (Н. Пазуняк), “Поезія Григора Меріяма-Лужницького” (Л. Рудницький), “Григор Лужницький і літературна група “Логос” (Т. Салига), “Поетика драматургії Григора Лужницького (С. Хороб). “Наш Лужницький” (О. Купчинський).

І. Х.

Наші
презентації

вічність”. Отже, і талановитому Романові Дідулі необхідно ставитися до мови з безмежною відповідальністю, ця праця воздасться сторицею. Тим паче що, як нам видається, покликання письменника – бути селекціонером, а не колекціонером рідного слова. Зрештою, слава Тобі, Господи, без такої чорнової роботи жодна творчість немислима.

Ви, шановний читачу, і справді можете щиро порадіти зустрічі з давніми й незрадливими героями свого дитинства на сторінках розмаїтих творів Романа Дідули. То більше що герої сі вилонюють дух, реальний менталітет українця в його споконвічній боротьбі з найнеприхильнішими обставинами. З тими самими, які завжди заважали й заважатимуть...

...А щодо Любові Господньої – пригадаймо слово Івана Златоуста у Великодню ніч: і ті, що постилися, і ті, що не постилися, і ті, хто трудився, і хто ледарював, і грішні, і праведні – усі ввійдіте в радість Господа свого... Не тому, що Він байдужий до того, трудилися ми, чи ні, – одних Він приймає з радістю та вдячністю за їхній подвижницький труд у часи життя земного, а інших – із ніжністю та любов'ю, бо вони вже збагнули, що негідні ласки Божої, але саме Його Любов робить їх достойниками – гідними Царства Небесного.

Перегорнувши останню сторінку будь-якої книжки Романа Дідули, будемо йти життям із вірою, що Господь зачекався на нас, бо знає, що ми здатні любити так само, як і Він, здатні вірити в ласку Божу, здатні віддати власне життя заради друзів своїх, заради Того, хто постраждав за нас тутечки, на Землі, в ім'я Спасіння Небесного...

Ми прийдемо до Нього в ошатному білому одязі вірних, які запам'ятали: не помремо – лише змінимось. Амінь.

Отримано 13 березня 2018 р.

м. Київ

Державин В. Літературознавство. Критика. Публіцистика. Вибрані статті, дослідження, критичні відгуки та публіцистичні виступи з історії української та зарубіжної літератури, письменства і журналістики української діаспори / упоряд. С. Хороб. – Івано-Франківськ: Місто НВ, 2017. – 336 с.

До книжки ввійшли вибрані літературно-критичні та публіцистичні праці українського вченого Володимира Державина (1899 – 1964), зокрема його статті, дослідження й публіцистичні виступи, написані впродовж 1940 – 1950-х років переважно в Мюнхені та Аугсбурзі (Німеччина). Статті, опубліковані в газетах “Українська Думка”, “Український самостійник”, “Українська трибуна”, “Українські вісті” та інших, в Україні в основному друкуються вперше. Як зазначає у своїй вступній статті “Творчість Володимира Державина періоду МУРУ” упорядник видання С. Хороб, “саме Володимир Державин спричинився своєю творчістю періоду МУРУ до активності інших членів цього об’єднання, загалом динамінував тодішнє літературно-художнє та культурно-мистецьке життя української діаспори, принаймні в межах осередків, що існували в багатьох містах Німеччини”.

І. Х.

Наші
презентації

років, де зустрічаємо зважені оцінки книжок різних письменників, тих, котрі ще недавно йшли поруч із нами (як І. Нижник), і тих, які обіцяють заявити про себе в майбутньому. Мова про тонку діагностику легких душевних недуг поміж побратимами “во літературі” з побажаннями дотримання здорових життєвих правил молодій порослі, бо немає, за словами автора, сумнішого видовища, ніж “старі клоуни” (т. 2, с. 33).

Про амбіції та нереалізовані можливості літературного арсеналу – і тут другий голос звучить зрілим тембром автора, позначений нотками зневіри й позитивістичної тверезості до українських реалій. Приводом зняти рожеві окуляри став емпіричний досвід самого Павлюка, що, мандруючи світом, надихався чужинського повітря в розмовах із побратимами-емігрантами про сумну долю та поневіряння за межами рідної землі.

Про літературу як релігію свідчить третій, ранимий голос автора (т. 2, с. 42). Тут І. Павлюк виступає прочанином до літературних святинь у часі та просторі, творить кришталево-чистий і пам'ятний образ української літератури.

Подорожуючи сторінками Павлюкового видання-триптиха, невільно відкриваєш для себе прихований пласт маловідомого культурного простору сьогодення. Книжки автора стають культурологічною енциклопедією-путівником до письменницьких бувальщин тих, що ведуть бесіди за закритими дверима. Створюється враження полілогу. Але таким і має бути видання творчого спадку автора, за плечима якого вже піввіку.

Вірю, що ці три товсті томи прислужаться майбутнім дослідникам біографії самого Павлюка, позаяк створюють гарне враження життєпису особи автора та його творчого зросту.

Отримано 2 березня 2018 р.

Богдан Завидняк
м. Львів

**Василь Стефаник: наближення / за ред С. Хороба.
– Івано-Франківськ: Місто НВ, 2017. – 512 с.**

Видання, присвячене 145-літтю від дня народження Василя Стефаника, містить дослідження й матеріали сучасних учених із України, Польщі, США, у яких із нових наукових позицій здійснено спробу осмислення життя й творчості письменника. Книжка, створена за сприяння Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаника і Варшавського університету, відкривається словом “Від упорядника” (С. Хороб) та статтею професора Ягеллонського університету (Польща) В. Мокрого “Стефаникова “Дорога” до “Слова”: від Русова до Кракова”. Складається з розділів “У творчій проекції доби” (автори статей – М. Моклиця, Р. Мовчан, С. Кирилюк, А. Королько), “Художньо-сміслові засади творчості” (В. Кононенко, О. Юрчук, Л. Наконечна, Т. Беценко), “Поетика новели” (Л. Горболіс, Т. Вірченко, Р. Козлов, Н. Бабич, М. Лесюк), “У типологічних зіставленнях” (Т. Салига, Л. Сенік, Н. Яцків, С. Ямборко, Т. Ткачук, О. Залевська), “Родо-жанрова динаміка творів” (С. Хороб, О. Казанова, Н. Вівчарик, Н. Голод, А. Верлата), “Крізь призму рецепції” (Л. Рудницький, В. Грещук, Л. Маркуляк, Т. Ткачук). До розділу “У світлі епістолярію” ввійшли студії С. Кочерги, А. Ільків, Є. Барана, а також маловідоме листування В. Стефаника з М. Грушевським, В. Липинським, С. Єфремовим, О. Гаморак, К. Гриневичевою, Д. Донцовим, В. Дорошенком, О. Назаруком. Видання завершується словом “Замість передмови” Р. Піхманця “Проблеми наукового видання художньої спадщини Василя Стефаника”.

І. Х.

Наші
презентації